

Petr Hilský: „Díky za každý nový den, kdy budu moci kráčet dál tak, jak doposud“

Živí mě umění

STANISLAVA KOBLIHOVÁ

Písek – Výtvarníka a hudebníka Petra Hilského znají lidé z Písecka především díky jeho pozitivním obrazům, které vystavoval v lednu a vloni v písecké Sladovně, a díky dalším, které jsou v Písku stále k vidění, třeba v antikvariátu U Slona. Jako hudebníka ho mohli zažít například před dvěma lety návštěvníci písecké kavárny U Vavřiny. Písek a Břevnov jsou pro něj nejdůležitějšími místy na světě, mezi kterými stále cestuje.

Jste rodilý Pražák, co vás přivedlo do Písku?

Jak už napovídá název mé poslední výstavy ve Sladovně Na cestě do Písku..., začal jsem sem jezdit za svou ženou, se kterou jsem se seznámil u nás na chalupě na severu... a už jsem tady zůstal. I když stále dojíždím do Prahy do práce, za rodiči, mou starší dcerou Bárou i přáteli. Ale v Písku jsem byl poprvé už v roce 1977, ještě s mým o osm let starším bratrem Mílou a rodiči na rekreaci. Brácha byl i mým prvním učitelem kreslení, ale bohužel už nežije. Tady v Písku v tom roce hodně maloval, takže je to taková paralela, že se tady stále vracím ke vzpomínkám na něj. Navíc náš společný pan profesor malby na DAMU Oldřich Smutný žil střídavě v Praze a v Putimi, takže jsem se tady s ním zase po letech potkal a jsem rád, že jsem ho ještě několik let zažil.

Chtěl jste být malířem a hudebníkem už jako kluk?

Maloval jsem samozřejmě od dětství, ale kolem šestého roku mě to přestalo bavit a asi do 15 let jsem malování ignoroval. A když jsem pak viděl bratra, jak chodí ven a maluje Břevnov, naši pražskou čtvrť, kde jsme měli rádi různá zákoutí, hospůdky a uličky, tak mě zase zpátky přivedl ke kreslení. Muziku jsem vždycky poslouchal, později jsem si začal psát písničky a měl jsem stále větší potřebu dělat vlastní muziku. Vystupovat s kapelou jsem začal ale až ve čtyřiceti.

Rozhodoval jste se někdy o tom, jestli dáte přednost malování nebo muzice?

Musím říci, že malování

ani hraní mě nikdy neživilo a neživí. Ale obojí dělám nejráději. Vyučil jsem se sazečem v tiskárně a vzhledem k tomu, že jsem výtvarník, tak se živím jako grafik v redakci jednoho velkého nakladatelství v Praze.

Grafické práce jsou ale také svým způsobem výtvarnou činností...

Je to užitá grafika, krásná práce, ale pouze tato profese by mě asi vnitřně nenaplněovala. Od patnácti let jsem měl potřebu malovat a pak k tomu postupně přišla i muzika. Poslouchal jsem rád Beatles, Rolling Stones, Boba Dylana a měl jsem rád i českou poezii. Přirozeně z toho vyplynulo, že jsem začal psát písničky. Z českých interpretů mám samozřejmě rád Vládu Mišíka, partu okolo Ivana Hlase a mnoho dalších. Z poezie mám rád Halase, Reinka a třeba i Holana. V posledních letech jsem objevil nádherné texty mého pana profesora na dějiny umění Jaromíra Zeminy. S ním se doplňujeme. Má krásné básně, které si upravuji do písňové formy. Jsem rád, že není proti a že se mu to i líbí. Nedávno jsme měli v Praze společný večer čtené a zpívané poezie a chystáme i další.

Plánujete něco podobného také v Písku?

Mám malé dítě, rodinu, rodiče, práci a nemám moc času. Moc často nekonzertujeme, hrajeme tak šestkrát až desetkrát do roka, většinou po pražských klubech, ale třeba si zahrajeme i v Písku někdy na podzim... ještě nevím.

Jsem sám sobě manažerem a někdy na jaře připravím pár koncertů, podle toho, co přinese příležitost. Podobně jako byla třeba lednová výstava v Písku...

Mohl byste to upřesnit?

Byl tam volný termín a Václav Kinský, který tam jako kurátor končil, mi tuto možnost nabídl. Nastupovala po něm jako kurátorka Věra Englichová, tak jsme se společně dohodli. Byla to pro mě velká událost, protože jsem měl jen asi dva měsíce na přípravu a vystavoval jsem tam kolem stovky kreseb a maleb.

Vzhledem k tomu, že jsem ve Sladovně vystavoval půl roku před tím se skupinou výtvarníků okolo Davida Vávry, ve které je i moje švag-

MALÍŘ PETR HILSKÝ se v Písku rád inspihuje místy kolem řeky a uličkami vnitřního města.

Foto: 3xDeník/Stanislava Koblihová

rová Jitka Hilská, snažil jsem se namalovat na lednovou výstavu i nové obrázky. Mám rád, když z nich jde čerstvá energie.

Vrátím se k muzice, můžete si vaši příznivci někde koupit vaše nahrávky?

Nahráváme jen živé koncerty. Všichni, co se mnou hrají, mají málo času a je problém se sejít ve studiu a natočit CD. Na koncertech písně obměňujeme, přidáváme stále nové a vzniká z nich pokaždé jiný originální celek živých nahrávek. Prodávám je na koncertech, ale spíš je rozdávám kamarádům.

Na jaké vystoupení rád vzpomínáte?

S Vládou Mišíkem jsme vystupovali na moje 50. narozeniny v Písku U Vavřiny. To byl pěkný koncert. Měli jsme také hezký společný projekt s Ivanem Hlasem a Zdeňkem Hříbalem. Protože Ivan Hlas pochází z Prahy 6, stejně jako já, a bydlí tam teď právě i Zdeněk Hříbal, napadlo mě udělat improvizovaný koncert tří muzikantů, pocházejících z Prahy 6. A tak vzniklo 3H. Mám to nahrané, připravuji z toho i CD, ale víceméně neoficiálně, spíš jen pro pár známých a kamarády, jako takový dokument....

Zopakujete si to?

Už mě to napadlo, ale ještě

Malíř, hudebník a grafik Petr Hilský

Petr Hilský se narodil 6. června 1962 v Praze. Vyučil se sazečem – typografem. Po absolutoriu katedry scénického výtvarnictví na divadelní fakultě AMU, kde studoval kresbu a malbu u akademického malíře Oldřicha Smutného, působil jednu sezónu jako scénograf Horáckého divadla v Jihlavě (1990 – 1991). Po skončení civilní služby v Ústřední vojenské nemocnici (1991 – 1992) začal pracovat jako grafik. Vedle grafických úprav se věnuje malbě. Od popisnějších začátků inspirovaných městskou krajinou dospívá v posledních letech k abstraktnějším „vnitřním“ krajinám. Maluje pastelem, který kombinuje i s jinými technikami (tempera, strukturační malba). V roce 2002 založil hudební skupinu „komorního bigbeatu“ Jam Session, později Jam Sessher.

jsem o tom s kluky nemluvil, tak uvidíme...

Je v Čechách nějaké místo, které by vám bylo po Písku nejbližší?

Jezdím převážně mezi Pískem a Prahou, občas i třeba do Šluknova, kde máme chalupu. Na moc jiných míst se v poslední době nedostanu, ale nestěžuji si, mně se tady líbí. Písek je takový poklidný. Když tu v sobotu vyjdu na starý most nebo na náměstí, pokud právě nejsou nějaké slavnosti, tak je tady klid a potkávám se jen s pár lidmi... Líbilo se mi třeba i v Českém Krumlově, ale to už je větší město. Písek je opravdu nádherný.

Tatínek pochází z Moravy, z Valašského Meziříčí. Moc rád bych se tam někdy podíval k Bečvě, kam jsem chodil jako kluk.

Řeka je pro mne stále důležitá, přináší tok životní energie. Mám moc rád třeba obrazy Josefa Šímy, a jeden jeho obraz se právě jmenuje Podzemní řeka... Fascinuje mě řeka v podzemí, čerpám z ní inspiraci a energii. Každý ji má v sobě.

Obrací se na vás někdy lidé, abyste jim namaloval obraz jen pro ně?

Někdy ano, ale nerad to dělám. Malování je pro mě spíše také mapování sebe sama, odráží obyčejný život. Je to pro mě i forma deníku, kdy si zaznamenávám, co právě prožívám. Navíc nemám tolik času, protože mám v Praze rodiče a už skoro dvacetiletou dceru Barunku z prvního manželství, v Písku zas svou ženu a šestiletou holčičku Táníčku a snažím se mezi ně rozdělovat svůj čas. Obrazy a písničky jsou takový můj deník – mapování mého života.

Máte nějaká nejlíbenější témata?

Mám rád dvě polohy malování – popisnější, kdy rád tvořím přímo v krajině a zaznamenávám své pocity, a pak abstraktnější polohu, kdy maluju prožitky z krajiny doma v Písku a nebo ve svém pražském ateliéru. Je to pro mne taková přirozená kombinace. Zajímavé je, že návštěvníkům výstav se často líbí buď jen popisné, anebo naopak jen abstraktní obrazy. Někomu se ty popisnější obrazy zdají nepochopitelné a konzervativní. Což já si nemyslím. Jednou na to svým kritikům údajně odpověděl Jan Zrzavý. Rekl něco v tomto smyslu: „Jak to, že nejsem

moderní, když maluju to, co právě teď žiju.“

Co si myslíte o současném umění?

Dnes je doba, kdy se všechny žánry mísí, podobně jako třeba v oblékání a módě. Dnes je všechno mnohem košatější. Jen nemám moc rád, když někdo za každou cenu musí šokovat, jen aby přišel s něčím novým. Mám pocit, že mnohdy je to prázdna, pro mě nezajímavá forma.

Jak utváříte vlastní styl?

Žádný styl si vědomě nevytvářím, formu si člověk hledá podle toho, co chce vyjádřit. Bob Dylan jednou řekl, že má člověk vařit z toho, co má právě k dispozici. Autentičnost je u mě na prvním místě.

Když jste studoval, myslel jste si, že se uměním živit budete?

Vystudoval jsem scénografii, v divadle jsem pak asi rok také pracoval. Ale v praxi to bylo spíš o tom, jak to udělat, aby to nějak vypadalo a moc to nestálo.

Já jsem vždycky chtěl víc malovat a být svobodnější, nezávislý. Malovat můžu kdekoliv. Třeba na zahrádce. Tam je pořád co objevovat.

Baví vaše dcery také umění?

Barunka se mnou občas koncertuje, protože moc ráda zpívá. Má sice raději jiný žánr než já – muzikály, mně to tak blízké není, ale nic proti tomu, je to žánr. Já vycházal z rockové poezie, blues a poezie obecně. Ale už jako malá holčička si se mnou zpívala písničky, které jsem skládal, a některé si pamatuje dodnes. Jedna z nich je třeba Podzimní řeka.

A Táníčka...?

To je čertík a můj kamarád. Je to živel. Chodíme spolu na procházky, má hudební sluch po mamince, z její strany jsou všichni muzikanti, tak se tam talent násobí. Kreslí ráda a všechno dělá ráda. Bude záležet na ní, čemu se bude chtít věnovat. Nikdy jsem nikoho do něčeho nenutil.

Ilustroval jste také knihu Karla Klostermanna Na cestě k domovu, ve které popisuje strastiplnou cestu z Písku do Kašperských Hor...

Kamarád Vašek Kinský měl velký sen tuto knihu vydat v hodně ilustrované podobě, aby na každé stránce byl obrázek. Jednou koncem léta jsme společně s ním a mojí švagrovou vyrazili na Šumavu po stopách Karla Klostermanna, kudy tenkrát šel. Oni si fotili a já jsem skicoval. Chtěli jsme si tu krajinu, kudy šel, projít a prožít. Pak jsem to přemaloval do zimy. Prošli a projeli jsme asi tři čtvrtě jeho cesty. Inspiroval jsem se také dobovými ilustracemi a pohlednicemi.

Bavilo vás to?

Byla to hodně spontánní a rychlá práce. Hodně mi to dalo – malovat v přírodě za pochodu, i když mě to napřed rozčilovalo, protože oni si „jen“ fotili a spěchali na mě.

Chtěl byste ve svém životě něco změnit?

Samozřejmě, že bych se chtěl malování a muzice věnovat intenzivněji, mít víc času pro své blízké... Ale díky za každý nový den, kdy budu moci kráčet dál tak, jak doposud. Jsem za to opravdu moc vděčný!

VERNISÁŽ lednové výstavy ve Sladovně si Petr Hilský zahájil sám hudebním vystoupením. Na snímku vpravo jsou kurátorky Věra Englichová, Irena Mašíková a Václav Kinský.